
Horodyszczce, st. 3, gm. Wisznice, woj. lubelskie, AZP 67-87/3

Informator Archeologiczny : badania 34, 189

2000

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

rach 2 x 2 m. Z czarnego, smolistego wypełniska, które miało charakter paleniska zlokalizowanego w północnej części obiektu, oraz pozostałej części obiektu pochodzi kilkanaście fragmentów ceramiki (niektóre z rytym falistym ornamentem) pozwalającej datować funkcjonowanie obiektu na X w. Wykonano również wykop sondażowy na miejscu domniemanych wałów obronnych usytuowanych na obrzeżu stanowiska. Uwidocznione na profilu wykopu nawarstwienia glebowe o charakterze naturalnym oraz brak konstrukcji wewnętrznych i materiałów zabytkowych w ich obrębie nie pozwalają na dzień dzisiejszy pozytywnie zweryfikować tezy o funkcjonowaniu i istnieniu na terenie tej osady elementów fortyfikacji obronnych.

Dokumentacja powykonawcza z badań znajduje się w WUOZ Lublin, Delegatura w Zamościu, a materiały zabytkowe zdeponowano w Muzeum Zamojskim w Zamościu.

HORODYSZCZE, st. 3,
gm. Wisznice, woj. lubelskie,
AZP 67-87/3

- osada wczesnośredniowieczna (VIII-XI w.)
- wczesnośredniowieczna osada przyrodowa (XI-XII/XIII w.)

Stanowisko położone na wyniesieniu w bezpośrednim sąsiedztwie grodziska w Horodyszczu. Jest ono sukcesywnie niszczone przez tzw. poszukiwaczy skarbów, którzy pozostawili po sobie kilkaset wkopów rabunkowych, z czego kilkadziesiąt można uznać za szczególnie destrukcyjne dla relikwów osadniczych. Badania przeprowadził mgr Mieczysław Bienia ze środków Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Lublinie. Przebadano obszar stanowiska o powierzchni I ara. Dwa wykopy wytyczono w miejscu największych zniszczeń. Połączono je z wykopami z poprzednich sezonów badawczych. W wykopach zlokalizowano 17 nowych obiektów osadniczych, głównie o charakterze mieszkalnym.

Na podstawie materiału ceramicznego można je wydatować na X-XII w. Ciekawie prezentował się obiekt nr 45 określony jako rów (?). Na jego dnie, na poziomie wód gruntowych, natrafiono na fragment konstrukcji drewnianej, z wypełniska zaś pozyskano wczesnośredniowieczny materiał. Wśród zabytków ceramicznych dominowały fragmenty naczyń wczesnośredniowiecznych (VIII w., IX-X w., X-XI w., XI-XII w.). Natrafiono jednak również na kilka fragmentów ceramiki kultury łużyckiej oraz na ceramikę późnośredniowieczną. Zabytki wydzielone (prześlik gliniany, 2 nożyki żelazne, łyżwa kościana, żelazny grot strzały, szydło kościane, kościana kłamra) mają wczesnośredniowieczną chronologię.

Dokumentacja znajduje się w archiwum WUOZ Delegatura w Białej Podlaskiej.

Ilża - Chwałowski Trakt, st.
21, pow. Radom,
woj. mazowieckie, AZP 79-69

patrz: neolit

Janków, st. 9 – 11, gm. Piątek,
woj. łódzkie, AZP 59 – 52

patrz: młodszy okres przedrzymski-okres wpływów rzymskich

KALDUS, st. 3, gm. Chełmno,
woj. kujawsko-pomorskie,
AZP 33-41/3

- grodzisko wczesnośredniowieczne

Instytut Archeologii i Etnologii Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu przeprowadził od 3 lipca do 12 sierpnia badania wykopaliskowe na terenie grodziska wczesnośredniowiecznego. Tegoroczny sezon badawczy był kolejnym, piątym już rokiem badań tego obiektu. W pracach, którymi kierowali dr D. Poliński, mgr A. Janowski i mgr R. Kaźmierczak, wzięli udział studenci archeologii Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu. Nadzór merytoryczny sprawował prof. dr hab. W. Chudziak (autor sprawozdania), kierownik zespołu badawczego prowadzącego prace wykopaliskowe.